

Kadınlık.....

Elektrik-Elektronik Mühendisi **Derya DURMUŞ**

ddurmus@tai.com.tr

Bize hep başkalarını mutlu etme görevi verildi. Sevgiyi ancak bu şekilde hak edebildik. Temel ihtiyaçlarımızı yeme, içme, sevilme, güven gibi, ancak başkalarının isteklerini yerine getirerek karşılayabiliydik. Yani aileden başlıyor köleliğimiz.

Gizli kölelik! Çünkü artık tüm insanlar özgür, kölelik ortadan kalktı sözde.

Kendimizi sevmememiz öğretildi bize. Öyle ya Adem'e elmayı veren de bizdik, onu ayartmıştık ve Tanrı da tüm insanlığı cezalandırıp dünyaya indirmişti. Acaba o elmadan Havva da yemiş miydi?

Bu kara lekeli geçmiş din kitaplarında yazıyor. Din, kadınları insanlığın başından itibaren suçluyor. Daha en baştan, doğar doğmaz, kız kimliğini alır almaz, belki de ana rahmindeyken "SUÇLU!" damgası yapıyor.

Kimi yerde kürtajla, kimi yerde doğar doğmaz, kimi yerde de yaşarken öldürülüyorlar. Dünyanın her yerinde dişi insanlar indiriliyor, suçlanıyor. Suçlu doğup suçlu yaşıyorlar ve yaşarken öldürülüyorlar defalarca. Buna kendileri de inanıyorlar, erkekler ile beraber suçluyorlar kendilerini, diğer kadınları, kadınlıklarını. Çünkü ancak bu şekilde anlamlandırabiliyorlar hayatlarını ve geçmişten gelen bu oyunu, bu yanılma, "hayatın ta kendisi" yapmaya çalışıyorlar. Öyle ya yoksa tüm yaşadıkları yanlışsa nasıl kendilerini affedebilirler? Ben yaşadıysam o da yaşayacak, ben çok çektim o da çekecek diye kızlarına, torunlarına aktarıyorlar oyunun kurallarını. Biraz güç sahibi

olmak için yerle bir ediyorlar gencecik kızlarının, çocuklarının hayatlarını. Bir birey yerine bir köle olarak yetiştiriyorlar onları. Erkeklerin yanında ancak bu şekilde yer alabiliyorlar. İşte kadınların kıskançlık tohumları da burada ekiliyor. Her kadın en başta kendinden hoşlanmıyor, sonra diğer kadınlardan, sonra erkeklerden ve sonra yaşamdan. Her kadın kendi mutsuzluğunu bu şekilde hazırlıyor. İşte böyle hazırlıyor yaşayan ölümünü.

Kendini sevmiyor ki bir başkasını seve. O yüzden bir güzellik yarışması tutturuldu gidiyor. Bütün derdi bütün hayatı erkeği, onu kaybetmesin yeter. İhtiyaç duyduğu sevgiyi erkeği verecek ona. Daha ana, baba ve çocuklar da var sırada. Kendi hayatını yaşaması yasak, yoksa bencil olur, kimse onu sevmez ve yalnızlıktan ölür. İsteddiği kadar modern olsun, okumuş okumamış farketmez, bir insan kendini sevmiyorsa bir başkasını sevmemez. Anasına, babasına, çocuğuna, erkeğine, patronuna, komşusuna, yardım kurumlarına hizmet eden bir köle durumuna gelir. O özgür değildir. İsteyerek değil mecbur olduğu için yardım ediyor çünkü ihtiyaç duyduğu sevgiyi alacağını umuyor. Boşuna çabalıyor, kimse kendisini kendisi kadar sevmez, ağızla kuş tutsa sevemez.

Köleliğimizin sırrı burada: Sevgiyi dışarıda arıyoruz; başka hayatlarda, dizilerde, komşuların yaşamında, erkeğimizin, anamızın, babamızın dizinin dibinde, çocuğumuzun bizim sözumüzü sorgulamadan dinlemesinde, dinde. Arayıp

duruyoruz. Ama meşgul oluyoruz en azından, hayat geçiyor ve içimizdeki sesi duymuyoruz, kafamız rahat.

Kendini seven kadın tehlikelidir. Çünkü sorgular, isyankardır, hükmetmek isteyebilir. Bu ilk başta erkeklerin, sonra bir kısır döngü içinde kadınların oyunudur. Korkak hayatlar ile böylece yaşamlar biter.

İşte bu sebeple bütün gerçeklerle yüzleşmeli ve en başta kendi mutluluğumuzu, var oluşumuzu, benliğimizi isteyerek yeniden doğmalıyız. Kendi varlığımızın farkına varıp bunu kutlamalı sadece varlığımızdan dolayı mutlu olmalıyız. Ancak ondan sonra başkalarını da sevebilecek, onlara hizmet etmektense, kendi mutluluğumuzu onlarla paylaşabileceğiz. Daha mutlu, daha insancıl ve kadın inceliğinde, gerçekten kadın eli değmiş bir dünya yaratacağız.

Hâlâ Adem'i ayartan Havva mıyız? Dinde o yüzden mi örtmemiz gerekiyor yüzümüzü gözümüzü? Demek ki Adem dayanıksız! Ama elmayı yemiş. Suçu da Havva'ya atmış olmasın? Ya da Adem elmayı koparıp Havva'yı tavlama için ona verdi. Öyle veya böyle bu belli ki bir aşk oyunu. Öyle olmasaydı dünyada elma yetiştirmek de, yemek de yasaklanırdı.

O zaman en başta sevgi. Dünyaya bir aşk oyunu ile gelmişsek önce sevgi. Önce kendimizi, kendi varlığımızı, hayatımızı sonra diğerlerini. Bu gün bir pasta üzerine bir küçük mum koyarak kendi doğum günümüzü kutlayalım. Artık dünyanın daha güzelleşmesi dileğini dileyip mumu üfleyelim ve kendimizi sevmeye başlayalım.

